

LA MIRADA VERTICAL *(castellano)*

Algunos pensadores y teóricos del arte han afirmado que el surgimiento de la fotografía obligó a la pintura a evolucionar y a buscar nuevas formas de expresión, más allá de la simple reproducción de la realidad. Y aunque la fotografía también ha perseguido, a lo largo del siglo XX, sus propias claves y señas de identidad, constituyéndose en un arte independiente e incluso representativo de la época que nos toca vivir, en la obra de Miguel Ángel García las fronteras entre fotografía y pintura se diluyen por completo, abriendo nuevos universos plásticos y provocando en el espectador una inevitable y oportuna reflexión sobre el camino que recorre el arte contemporáneo.

La mirada vertical está formada por un conjunto de imágenes que, a su vez, pertenecen a una serie más amplia titulada *Pintando la luz*. Ninguno de los dos títulos es gratuito. En esta serie, el artista pretende que la cámara, lejos de limitarse a ser una simple máquina de atrapar instantes, se convierta en una verdadera herramienta creativa, en un lápiz o en un pincel capaz de jugar con los colores y con el tiempo, capaz de trazar líneas, de entrecruzarlas, de llenar superficies y bucear en abismos cromáticos.

La cámara pinta, literalmente, lienzos de luz, descubre arquitecturas y sugiere paisajes urbanos donde la altura de los edificios nos invita a esa *mirada vertical* a la que alude el título de la exposición.

La ciudad es, sin duda, parte esencial de la obra, y por eso las imágenes se recrean en los elementos arquitectónicos, muestran rascacielos en cuyas fachadas se reflejan otros rascacielos, descienden hasta el detalle concreto, juegan con los materiales –aluminio, cristal-- hasta tal punto que en algunos momentos la textura misma se convierte en protagonista (como ocurre en *De metal*). El paisaje urbano es explícito en algunos casos (por ejemplo en *In the heat of the night* o en *Ruido*), otras veces los objetos pierden sus contornos y sus colores se mezclan en caprichosas combinaciones. Hallamos aquí referencias a la abstracción (*Deep Green*) y a la estructuración cubista (*Geometrías I y II*).

Pero bajo esa ciudad omnipresente se adivina la mirada del artista, que trasciende las formas geométricas y persigue una poética de los objetos y las estancias. Objetos y estancias que cobran vida propia y hablan por sí mismos, transmitiéndonos sus contradicciones y sus contrastes: elementos estáticos que de repente se muestran trémulos y desenfocados, como si quisieran expandirse o mutar hasta alcanzar un nuevo estado, o que se difuminan hasta perder su identidad y resurgir convertidos en "trazos" o "huellas de luz". La conciencia de una realidad cambiante, vibrante, continuamente en tránsito, queda reflejada en cada una de las imágenes; lo inanimado cobra movimiento y con ello se humaniza, descubriendo un entorno que, a pesar de su apariencia inerte y aséptica, alberga en su interior el frenético latido de la vida.

LA MIRADA VERTICAL (catalá)

Alguns pensadors i teòrics de l'art han afirmat que el sorgiment de la fotografia va obligar a la pintura a evolucionar i a buscar noves formes d'expressió, més enllà de la simple reproducció de la realitat. I encara que la fotografia també ha perseguit, al llarg del segle XX, les seves pròpies claus i senyals d'identitat, constituint-se en un art independent i fins i tot representatiu de l'època que ens toca viure, en l'obra de Miguel Ángel García les fronteres entre fotografia i pintura es dilueixen per complet, obrint nous universos plàstics i provocant en l'espectador una inevitable i oportuna reflexió sobre el camí que recorre l'art contemporani.

La mirada vertical està formada per un conjunt d'imatges que, alhora, pertanyen a una sèrie més àmplia titulada *Pintant la llum*. Cap dels dos títols és gratuït. En aquesta sèrie, l'artista pretén que la càmera, lluny de limitar-se a ser una simple màquina d'atrapar instants, es converteixi en una veritable eina creativa, en un llapis o en un pinzell capaç de jugar amb els colors i amb el temps, capaç de traçar línies, d'entrecreuar-les, d'omplir superfícies i capbussar-se en abismes cromàtics.

La càmera pinta, literalment, llenços de llum, descobreix arquitectures i suggereix paisatges urbans on l'alçada dels edificis ens convida a aquesta mirada vertical a la qual al·ludeix el títol de l'exposició.

La ciutat és, sens dubte, part essencial de l'obra, i per això les imatges es recreen en els elements arquitectònics, mostren gratacels que reflecteixen altres gratacels a les seves façanes, descendeixen fins al detall concret, juguen amb els materials --alumini, cristall-- fins a tal punt que en alguns moments la textura mateixa es converteix en protagonista (per exemple a *De metall*). El paisatge urbà és explícit en alguns casos (*In the heat of the night* o *Ruido*), altres vegades els objectes perden els seus contorns i els seus colors es barregen en capritxoses combinacions. Trobem aquí referències a l'abstracció (*Deep Green*) i a l'estructuració cubista (*Geometries I i II*).

Però sota aquesta ciutat omnipresent s'endevina la mirada de l'artista, que transcendeix les formes geomètriques i persegueix una poètica dels objectes i els espais. Objectes i espais que cobren vida pròpia i parlen per si mateixos, transmetent-nos les seves contradiccions i els seus contrastos: elements estàtics que de cop i volta es mostren tremolosos i desenfocats, com si volguessin expandir-se o canviar fins a arribar a un nou estat, o que es difuminen fins a perdre la seva identitat i ressorgir convertits en "traços" o "empremtes de llum". La consciència d'una realitat canviant, vibrant, contínuament en trànsit, queda reflectida en cadascuna de les imatges; allò inanimat cobra moviment i s'humanitza, descobrint un entorn que, malgrat la seva aparença inert i asèptica, alberga en el seu interior el batec frenètic de la vida.

THE LOOK UPWARDS (english)

Some art thinkers and theoreticians have claimed that the rise of photography forced painting to evolve and to seek new forms of expression, beyond a mere reproduction of reality, and although photography has, throughout the 20th century, also pursued its own characteristics and marks of identity, making it an independent art form, and even one representative of the era in which we live, in the work of Miguel Ángel García the frontier between photography and painting is completely merged, opening up new artistic realms and provoking in the observer an inevitable and opportune reflection about the path down which contemporary art is heading.

The look upwards comprises a set of images which in turn belong to a wider series titled "*Painting the light*". Neither of the titles is a throwaway. In this series the artist aims for the camera to be much more than a simple machine for taking snaps, but rather a genuine creative tool, becoming a pencil or brush capable of teasing colours and time, able to trace lines, to weave them, to fill surfaces and to dive deep into chromatic abysses.

The camera literally paints canvases of light, reveals architecture and suggests urban landscapes where the height of the buildings invites us to take this *look upwards* referred to in the title of the exhibition.

The city is without doubt an essential part of the work and for this reason the images focus on architectural elements, show skyscrapers on whose facades other skyscrapers are reflected, plummet to the concrete detail, and play with materials- aluminium and glass- to such an extent that at times the texture itself becomes the main character (as occurs in "*Of Metal*"). The urban landscape is explicit in some cases (for example in *In the heat of the night* or in *Noise*), other times the objects lose their outer shells and their colours blend in whimsical combinations. Here we find references to abstract art (*Deep Green*) and cubist structuralism (*Geometries 1 and 2*).

Yet in this ever-present city we can perceive the artist's gaze, transcending the geometric shapes and following the poetry of the objects and spaces. Objects and spaces that come to life and speak for themselves, transmitting to us their contradictions and contrasts: static elements that suddenly seem to tremble and become blurred, as if they were seeking to expand or metamorphose into a new state, or which become so vague they lose their identity and reappear as "traces" or " marks of light". The conscience of a changing reality, vibrant, and ever-moving, is reflected in each of the images: the inanimate comes to life and becomes human, revealing an ambience which despite its inert and aseptic appearance, shelters in its interior the frantic beating of life.